

Sygn. akt II CZ 106/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSA Jacek Grela

w sprawie ze skargi W. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 21 marca 2012 r. wydanego w sprawie z wniosku M. K.
przy uczestnictwie M. S., Ł. K. i W. K.
o podział majątku wspólnego i dział spadku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 6 lutego 2015 r.,
zażalenia uczestnika postępowania W. K.
na postanowienie Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 21 maja 2014 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł. postanowieniem z dnia 21 maja 2014 r. odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia tego Sądu z dnia 21 marca 2012 r., którym dokonał podziału majątku wspólnego M. K. i I. K. oraz działu spadku po I. K., wobec nieuzupełnienia w terminie braków formalnych skargi. W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik skarżącego wniósł o jego uchYLENIE.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od orzeczeń i na podstawach wskazanych w art. 424¹ § 1 k.p.c.

Poza wynikającym z art. 87¹ § 1 k.p.c. wymaganiem odnośnie przymusu adwokacko-radcowskiego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, koniecznością uiszczenia opłaty określonej przepisami ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398), zachowaniem terminu do wniesienia tego środka zaskarżenia z art. 424⁶ § 1 k.p.c. oraz zamieszczeniem konstrukcyjnych elementów z art. 424⁵ § 1 k.p.c., których pominięcie jest brakiem istotnym, nienaprawialnym, implikującym odrzucenie skargi *a limine*, powinna ona także czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego i zawierać odpowiednią liczbę odpisów (art. 424⁵ § 2 k.p.c.).

W razie stwierdzenia niezachowania tych ostatnich (tj. niezachowania wymagań stawianych pismu procesowemu lub niedołączenia odpisów skargi) przewodniczący wzywa o poprawienie lub uzupełnienie skargi. W wezwaniu, które przybiera formę zarządzenia przewodniczący winien dokładnie oznaczyć braki formalne pisma oraz sposób ich usunięcia, bowiem niezachowanie tego wymagania pozbawia sąd możliwości zastosowania sankcji w postaci odrzucenia skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2005 r., III UZ 20/04, (OSNP 2005, nr 16, poz. 258) oraz z dnia 23 listopada 2005 r., II CZ 100/05, niepubl.).

Dopiero wniesienie skargi nieopłaconej, sporządzonej z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz nieuzupełnienie w wyznaczonym terminie braków dotyczących warunków formalnych skargi obliguje sąd, do którego skarga wpłynęła, do jej odrzucenia (art. 424⁶ § 3 k.p.c.).

Tak ukształtowany katalog przesłanek odrzucenia skargi przez sąd drugiej instancji jest wyczerpujący. O ile w świetle art. 424⁸ k.p.c. kontrola skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przez Sąd Najwyższy obejmuje wszystkie przypadki dopuszczalności tego środka zaskarżenia, o tyle kompetencje sądu drugiej instancji są w tym zakresie ograniczone.

Odrzucenie skargi niedopuszczalnej z innych przyczyn, zastrzeżone jest do kompetencji Sądu Najwyższego. Ocena prawidłowości i dopuszczalności skargi w innych aspektach niż wskazane w tym przepisie (oraz kontrola prawidłowości wykonania przez sąd, który wydał zaskarżonego orzeczenie obowiązków z art. 424⁶ k.p.c.) pozostawiona została wyłącznie Sądowi Najwyższemu.

Dlatego w orzecznictwie przyjmuje się, że sąd drugiej instancji może na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c. odrzucić skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacjach opisanych hipotezą zawartej w tym przepisie normy prawnej, zaś w razie zaistnienia innych przesłanek niedopuszczalności skargi właściwym do jej odrzucenia jest Sąd Najwyższy stosownie do art. 424⁸ § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2005 r., III CZ 49/05, OSNC 2005, nr 10, poz. 180; z 20 czerwca 2006 r., II BZP 1/06, OSNP 2007, nr 11-12, poz. 161).

W przedmiotowej sprawie skarżący zarządzeniem z dnia 10 kwietnia 2014 r. został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi przez wskazanie czy orzeczenie jest zaskarżone w całości czy w części, podanie nr PESEL oraz dołączenie 3 odpisów pisma uzupełniającego dla uczestników oraz 2 odpisów dla Sądu Najwyższego.

Obowiązek ten wypełnił składając pismo procesowe z dnia 13 maja 2014 r., którym uzupełnił powyższe braki. Godzi się zauważyć, że skarga wraz z odpisami została złożona w odpowiedniej ilości egzemplarzy w chwili jej wnoszenia.

Oznacza to, że w rozpatrywanym wypadku nie doszło do uchybienia warunkom formalnym skargi, co otwiera możliwości nadania skardze dalszego biegu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

